

procurement because it affects management of public funds, efficiency in their expenditure, and accountability of public officials. It also fosters innovation in the delivery of projects, potentially leading to cost savings for governments worldwide. For all governments, the administration of tax is a priority. Paying tax is one of the most universal, frequent and potentially contentious interactions that public sector entities have with their government.

The results of such comparative analysis will allow identifying risk areas, and relevant information can be used in developing of recommendations and proposals for improving the effectiveness of the operation environment. However, it is important to avoid activities that “artificially” increase the ranking without real improvement as this may adversely affect the image and reputation of the country causing distrust to the governance.

References

1. Chartered Institute of Public Finance and Accountancy (CIPFA), “Good Governance in the Public Sector - Consultation Draft for an International Framework. Consultation Draft,” International Federation of Accountants (IFAC), 2013, URL: <https://www.ifac.org/system/files/publications/files/Good-Governance-in-the-Public-Sector.pdf>. (дата звернення: 15.04.2021).
2. “Doing Business – Data Irregularities Statement,” URL: <https://www.worldbank.org/en/news/statement/2020/08/27/doing-business---data-irregularities-statement>. (дата звернення: 15.04.2021).
3. International Public Sector Accounting Standards Board (IPSASB), “Key Characteristics of the Public Sector with Potential implications for Financial Reporting,” International Federation of Accountants (IFAC), 2018, URL: https://www.ifac.org/system/files/publications/exposure-drafts/IPSASB_ED_Key-Characteristics-of-Public-Sector.pdf. (дата звернення: 15.04.2021).
4. World Bank Group, “Doing Business 2020,” Washington, DC: World Bank, 2019, URL: DOI:10.1596/978-1-4648-1440-2. (дата звернення: 15.04.2021).

Дурман О. Л.

кандидат наук з державного управління,

Лінецька Я. М.

студентка третього (освітньо-наукового)

рівня вищої освіти спеціальності 281

«Публічне управління та адміністрування,

Херсонський національний технічний університет

м. Херсон, Україна

ДЕРЖАВНЕ СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ І НАУКИ

Стимулювання національної економіки шляхом використання регуляторних інструментів різного характеру цілеспрямовано впливає на соціально-економічні процеси в суспільстві і забезпечує досягнення цілей та реалізацію пріоритетних напрямів державної соціально-економічної політики. При цьому правові регуляторні впливи визначають поведінку суб'єктів господарювання на ринку, а економічні

регулятори через ринковий механізм спрямовують їх діяльність і ринку у цілому на досягнення поставлених цілей [1].

Українська інноваційна політика рухається двома паралельними напрямками – підтримка науки і підтримка промисловості, які в більшості країн перетинаються на самому початку або перетинаються декілька разів (циклічно) на всьому шляху інвестицій. Більшість розробок, виконаних вітчизняними науковцями, не мають практичного застосування в жодній галузі економіки країни [2]. Дослідження різних авторів свідчать, що державі слід робити ефективні кроки в напрямку стимулювання розвитку інноваційної діяльності через створення умов для симбіозу наукових розробок з їх наступним запровадженням в економіку.

Як зазначає В. Ковальчук, основним завданням державної інноваційної політики мають бути заходи, спрямовані на створення умов для органічного поєднання науково-технологічного і підприємницького середовища. Держава має посилити безпосередню підтримку інноваційного процесу у вигляді сприяння створенню інноваційної інфраструктури, становленню науково-виробничих об'єднань тощо, але лише істотні нововведення держава повинна заохочувати фінансово, наприклад через пільгове оподаткування або за рахунок бюджетних асигнувань. Такий підхід дасть змогу не розпорошувати державні кошти на підтримку малоперспективних нововведень і сприятиме інноваціям, спрямованим на економічний прорив і забезпечення стійкого зростання [3].

На нашу думку, також необхідно звернути увагу інформаційну підтримку технологічних розробок та трансферт технологій в різні напрямки (промисловість – наука – промисловість чи імпорт – доопрацювання – експорт тощо). Держава вже працює у цьому напрямку, створюючи законодавчо-нормативне підґрунтя для регулювання як інноваційної діяльності в науці та економіці (виробництві), так і розробляє регуляторні інструменти для стимулювання їх спільної інноваційної діяльності. Останнім із законопроектів, який спрямований на державне стимулювання інноваційного розвитку, є проект Закону «Про внесення змін до деяких законів України щодо стимулювання діяльності у сфері трансферу технологій» [4]. Його норми передбачають підвищення рівня впровадження (комерціалізації) результатів наукових досліджень через різні механізми та інструменти державної фінансової допомоги та забезпечення доступу до комерційних інформаційних систем, такі як:

фінансова підтримка

- запровадити субсидіювання проєктів із створення вітчизняними промисловими підприємствами за участю вітчизняних наукових установ або закладів вищої освіти високотехнологічних виробництв;

- визначити механізм здійснення закордонного патентування за кошти державного бюджету та особливості закупівлі технологій за бюджетні кошти;

інформаційна підтримка

- забезпечити доступ установ та організацій державної системи науково-технічної інформації до кон'юнктурно-економічної і патентної інформації з іноземних баз даних;

- створити та забезпечити діяльність вебпорталу щодо інноваційної діяльності та трансферу технологій [там же].

Ухвалення цього законопроекту враховує як потреби підприємців (промисловості та виробничого сектору економіки), так і потреби держави та

наукового середовища. Так, підприємці отримують підвищення ефективності та рівня комерціалізації науково-технічних розробок, держава – забезпечення проведення моніторингу технологічного рівня і готовності до впровадження технологій, створених за бюджетні кошти, а наука – залучення додаткових інвестиційних коштів через створення державно-приватних партнерств та партнерств університетів та бізнесу у сфері інновацій.

Ще одним додатковим позитивним моментом ухвалення цього законопроекта є його відповідність операційній цілі 13.5 «Розвиток науки та інновацій» Програми діяльності Кабінету Міністрів України та напрямку 3.2 «Міжнародна торгівля, інвестиції та інновації» Державної програми стимулювання економіки для подолання негативних наслідків, спричинених COVID-19, адже вказує на те, що держава починає рахувати власні кошти та направляти їх на цілі, що визначені пріоритетними в стратегічних програмних документах.

Як висновок можна зазначити, що ухвалення цього законопроекту є інструментом державного стимулювання інноваційного розвитку, дасть поштовх до поглибленої співпраці реального сектору економіки і науки, і, в майбутньому, буде стимулювати розвиток ефективних галузей економіки та направляти прикладні наукові розробки в ті напрямки, які необхідні економіці.

Література:

1. Дурман М. О. Використання соціально-економічних механізмів та методів державної регуляторної політики для стимулювання економіки. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2021. № 1. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1941>. (дата звернення: 15.04.2021).
2. Федулова Л. І. Особливості розвитку інноваційної політики Європейського Союзу. виклики для України. *Проблеми науки*. 2014. № 7–8. С. 40–46.
3. Ковальчук В. Сучасні тенденції розвитку державного регулювання інноваційної сфери. *Вісник Національного університету цивільного захисту України. Серія. Державне управління*. 2018. С. 130–139.
4. Про внесення змін до деяких законів України щодо стимулювання діяльності у сфері трансферу технологій: проєкт Закону України від 21.01.2021 р. №4623. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=70870. (дата звернення: 15.04.2021).